

POSTANOWIENIE

31 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 31 marca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku B.D.

z udziałem M.W.

w przedmiocie wniosku o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności
gospodarczej,

na skutek skargi kasacyjnej B.D.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z 4 września 2024 r., RZ/Ga-KRZ 1/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. orzeka, że każdy z uczestników ponosi koszty**
postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

(M.M.)

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni B.D. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie, którym oddalono apelację skarżącej od postanowienia Sądu pierwszej instancji wydanego w sprawie z udziałem M.W. o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi. Przedstawiła przy tym obszerny wywód, z którego wynikało, że, zdaniem wnioskodawczyni, Sąd Okręgowy błędnie ocenił, iż w sprawie nie doszło do obalenia domniemania wynikającego z art. 15zzra ust. 1 zd. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. W konsekwencji wnioskodawczyni podnosiła, że w stosunku do uczestnika powinien być zostać orzeczony zakaz prowadzenia działalności gospodarczej.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (zob. postanowienie SN z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu

skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Przedstawiona przez skarżącą argumentacja nie spełnia opisanych wyżej wymagań przede wszystkim dlatego, że nakierowana jest m.in. na zwalczanie oceny o charakterze faktycznym. Tymczasem zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Jednocześnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. wynika, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

W niniejszej sprawie zasadnicze znaczenie ma okoliczność, że wspomniany zakaz podnoszenia określonych zarzutów oraz skorelowane z nim związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów sądu drugiej instancji, dotyczą także tzw. bezdowodowych metod ustalania faktów, w tym domniemań (zob. wyrok SN z 28 maja 2021 r., I CSKP 105/21, wraz z przywołanym tam orzecnictwem). W konsekwencji to, czy w sprawie doszło do obalenia domniemania z art. 15zzra ust. 1 zd. 3 ustawy covidowej, nie może być przedmiotem oceny Sądu Najwyższego. Tym samym skarga kasacyjna dążąca do wykazania, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena tej kwestii była błędna, nie może zostać uznana za oczywiście uzasadnioną. W razie przyjęcia tej skargi do rozpoznania wzruszenie kwestionowanej obecnie oceny Sądu drugiej instancji nie byłoby bowiem dopuszczalne.

Niezależnie od powyższych uwag należy wskazać, że także sedno przedstawionej w skardze kasacyjnej argumentacji, ocenionej w granicach wyznaczonych ramami i celami badania skargi w ramach tzw. przedsądu, nie przemawia za trafnością tezy wnioskodawczyni o oczywiście błędnym stanowisku Sądu drugiej instancji, które miałyby zostać zwalczone racjami opisanymi w – oczywiście zasadnej – skardze kasacyjnej.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Uwzględniając okoliczności sprawy, Sąd Najwyższy za uzasadnione uznał poprzestanie z rozstrzygnięciu o kosztach postępowania na zastosowaniu zasady unormowanej w art. 520 § 1 k.p.c.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł.]